

Två män på väg hem Tofte söndagen efter pingst
Luk 18:9–14 Själprövning (Ur Andaktsbok)

Två män på väg från templet

Jag ser Fariseus. Han går från templet med stolta och självsäkra steg. Han hälsar till höger och vänster och noterar den aktning han har. Han vet, han är inte som de andra. Han tar lagen och templet på allvar. Han är ingen tjuv, lögnare eller svikare. Han är nöjd med sig själv. Stunden i templet gjorde honom gott. Han känner en tillfredsställelse över det han gjort, som när man utfört ett välförrättat jobb. Om alla andra skulle vara som han skulle det inte vara något problem. Han fastar inte bara på försoningsdagen utan två dagar i veckan. Han ger tionde också av de minsta kryddor som finns att hitta. Men vad gör den där tullindrivaren här i templet egentligen? Tänk att sådana som han smutsar ner det heliga. Bäst att inte gå så nära honom. Man kan ju bli tvungen att utföra reningsriterna på nytt.

Jag ser Publicanus. Blicken är riktad mot marken. Han ser skymten av Fariseus i ögonvrån, men vågar inte titta upp. Han hade kommit till templet med blytungasteg. Han märker hur folk tittar och drar sig undan som om han skulle vara spetälsk. Han gör sig så liten som möjligt. Ångesten, skulden är svår. Han möter Guds rättfärdighet och Guds måttstock, inte sin egen. Han är medveten om att han inte har uppfyllt kraven. Hans kropp är ett enda "Herre förbarma dig". Men något händer. Stegen känns litet lättare. Kroppen håller på att få en ny hållning. Det var som om det onda som han bar på gav vika. Han känner på sig att hans rop inte har varit förgäves. Han har mött förbarmande. Han vågar så smått börja lyfta på blicken. Benen får ny spänst.

På vägen hem – de möter varsin ovän

Fariseus ser sin ärkefiende, en av saddukeerna, på långt håll. Han kopplar på allt vad han har av extra krafter och försöker sig på en så avspänd hälsning som möjligt. Samtalet går i smickrandets tecken och fördömanden över tullindrivarens fräckhet. När han väl blivit av med sadduken börjar han umgås med tankarna om hur han ska avslöja vilken bedragare den personen egentligen är.

Publicanus ser också sin ovän, just han som sårat Publicanus många gånger. Det började egentligen redan när de gick i lärdomsskola i synagogan. Inte kunde ju Publicanus rå för att hans ena hand var skadad från födelsen. Men ständigt fick han höra att det var Guds straff över honom och hans föräldrar. Han går rakt fram och ser till sin överraskning att mannen är bedrövad. Publicanus hör sig fråga vad som har hänt. Han får höra att ett barnbarn fötts med ett skadat ben. Frågan är om barnet någonsin kommer att kunna gå. Det blev ett förunderligt samtal på stigen mellan klipporna.

På väg från templet – de kommer hem

Fariseus stiger över tröskeln med en stark övertygelse om att det måste bli annorlunda i hemmet. Mera ordning och reda. Han måste få hustrun på andra tankar. Hon måste bli annorlunda om han ska fortsätta. Det finns ju andra kvinnor, hon som han träffat här om kvällen var inte så illa. Hustrun måste nog uppfylla sina plikter mot honom. Och barnen – om det fortsätter så här blir han utskämd, ja, utskrattad i hela byn. Vad ska folk säga? Han rätar på sig och fylls, som han tycker, av en helig vrede när han kliver över tröskeln.

Publicanus blir allt gladare ju mer han närmar sig hemmet. Han gläds när han tänker på sin hustru. Inte har han varit någon exemplarisk man. Det är nog dags att be henne om förlåtelse och visa henne uppskattning och värde. Helt enkelt låta henne känna sig som kvinna – inte bara som en hushållsassistent, dörrmatta eller madrass. Och barnen – visst behöver de honom. Han fylls av glädje över att få vara far. Pappas famn behöver de. Det börjar han märka allt mer. Med spänning och iver böjer han sitt huvud och går genom dörren.

Två män på vägen hem – hur såg det ut sen, i deras hem?